

DÖBRENTAI KORNÉL

*Magyar Invalidus*Ambrus Sándor *1848-as buszár* szobrának avatására

*Miket művelsz, Föntvaló idomár?
Holott időnk is ketrecedben jár,
kelepce-mélységben tigrissel hál
együvé zártan orrfacsaró szél:
túlhan lilimoktól elalél,
cirkusz-játszma minden országhatár.*

*Hová, háová ily menetben, buszár,
Te, Anonymus-maszkos Gesztahós,
névtelenséggel jelölt ismerős,
cella-dobbal vonulsz mióta már,
egymagad alakzataként vagy rang,
csizmád ütemre döng: magyar szívhang,
görög versláb repíthetne téged,
talán könnyebb volna ügetésed,
e honban mindig vágtatsz vagy bicepsz,
ide elme kell s vaskemény bicepsz.*

*Kiállásod délceg, csákód betyke,
Isten derűvel csapta fejedbe.
Kivédhetetlen rajtad a mente,
napfonatként, akár ha rád vetne
páncélt, önmagadtól is megmentne,
álmodj, tente, tente baba, tentézz,
mert szemed túlvilágra rettenve
Valakivel csak farkaszemet néz.*

*Lám a köpeny, mely mindent eltakart,
titka bugyrában a fölcsatolt kard,
zsinór-bordák közt a jelen tág
távlat, kifakult dögcédulák
nyakbani sora semmit se áhít,
csak megjelöli árvák árvaít,
s utódait, se rangjel, se rendjel;
kinek elrendelés az anyaga,
és benső parancs, hogy vívnia kell,
az a póztalan öröklét maga.*

*Lehetne gyalog-baka vagy huszár,
közteret nem neveznek el róla,
„sej, a lovát kilőtték alóla...”,
de nem renyhült kezében a kantár,
lovát fagy balzsamozta a Donnál.
Katona, hát honnan vándoroltál?*

*Ausburg, Mubi, Mohács, Majtény, Arad,
tested térkép, a vonal mind varrat,
s új kivérzés, minden seb felfakad,
vasfüggöny, GULÁG, Recsk, orosz hadak,
'56, kötél, majd vidám barakk,
és máig tartó sortüzek, bajtárs,
jobb karodat tépte le a kartács,
hiány torkollik a kemény vállig,
bal kéz kardmarkolatra csírázik,
cselekedhetted volna, hogy elfuss,
nem tetted, ősmagyar invalidus,
vártán állsz, ölik hited, s nem csonkább,
így is épebb vagy, mint Magyarország,
egészebb, mint a „...sok sehonnai...”
válladból nőnek Turul szárnyai.*

*Voltál, vagy és leszel, s ez már jellem:
kibirni mindig valakik ellen.
Szabályosan úgy veszel keresztet,
csakazértis-reményt nem ereszted,
Jobbod Szent, tested Jézus otthona,
légy áldott, honvéd, magyar katona.*

DÖBRENTEI KORNÉL (1946) költő. A *Hitel* szépirodalmi rovatát 1992 és 2006 között szerkesztette. Egybe-
gyűjtött versei *Tartsd meg a sziklát* (2008) címmel jelentek meg.